

Rakousko 1986

Kdyby šlo všechno podle jízdního řádu, na což se vůbec nedá spolehnout, měla by už umouněná mašina s rudou hvězdou vpředu, mohutná jako tank, vjíždět do hraničních Českých Velenic, kde se mění lokomotivy. Dívka stejnou cestu absolvovala před týdnem, a tak si dobře pamatuje zvláštní perón ohraničený ostnatým drátem, na němž čekali příslušníci celní a pasové kontroly.

Dívka není Češka. Ona cestovat může. Přesto si v tom vlaku uvědomila, že se nakazila bacily represe. Zpoceně dlaně. Nutkání na malou. Prohlížení spolecestujících. Paranoia je děvka prodejná, té je jedno, se kterým světonázorem se sveze.

Na hranicích v Českých Velenicích procházeli vagóny příslušníci hraniční kontroly, stejně jako to nejspíš dělají právě teď. Ona a ostatní cestující seděli jako pěny. Na nástupišti prohlížela policie se psy podvozek vlaku a pátrala po černých pasažérech.

Když byli hotovi, zazněl signál a lokomotiva se odpojila, až to vlakem škublo, nahradil ji lesklý západní stroj.

Dívka si vybavila, jak ve zraněné ruce svírala svůj britský pas a pokoušela se nemyslet na ty černé pasažéry. Nutila se myslet na něj, na to, jak se seznámili a jak se to všechno semlelo.

Tehdy stejně jako teď myslela na lásku, na to, jak je výjimečná a traskavá a jak ji celou pohlcuje. Na to, jak se její život změnil.

Stačí zavřít oči a vybaví si ho. Jeho doteky, jeho vůni, jeho tělo.

Jediná lavička na nástupišti u čekárny je volná, posadí se na ni. Dřevo je zkroucené, odlupují se z něj třísky, nejspíš si zatrhne oko na punčoše.

Zapálí si cigaretu.

Miloš ten plán s Tomášem jistě důkladně prošel. *Jde hlavně o detaily.* Vzpomíná, jak jí Miloš vykládal o únikových plánech. *Všechno se nauč.* Správné sedadlo, správná stanice, správné oblečení... *Musíš je přesvědčit, že tvá cesta je úplně normální a máš k ní povolení.*

Na strážní věž se pošle bedýnka sektu.

To málokdy nevyjde, poznamenal Miloš. Opít je.

Krok za krokem. Vybudovat únik je nesmírně ošemetná věc, protože se musí stavět na základech důvěry.

Srdce se jí rozbuší rychleji. Nemysli na neúspěch.

DVACETILETÁ DÍVKA S OBVÁZANOU RUKOU ČEKÁ NA PERÓNĚ. U nohou jí leží kufr, v němž má nacpaný batoh, nic víc, je to jen pro oko.

Nástupiště je šedé a zanedbané, rozpraskaným asfaltem se prodlírá plevel. Koleje jsou na tom podobně, mezi pražci se to hojně zelená.

Dívka téká očima kolem, pátrá, kdo ji sleduje. Někdo z těch odporných, ale zároveň zoufalých lidí, kteří se drží nad vodou donášením na druhé. Má s nimi bohaté zkušenosti.

Napíná zrak do dálky. Malou izolovanou stanici obklopují stromy – jasan, borovice, hezké stříbrné břízky. Za nimi je vidět shluk červených střech, uprostřed se zvedá kupole kostela, baňatá jako cibule. Typické pro střední Evropu, pomyslí si a dech se v ní zadrhne. Pro svobodnou Evropu.

Na perón vejde dvojice. Žena nese menší tašku a muž kufr, postaví ho na zem. Ona je hubená, oblečená v kabátě pískové barvy. On je podsaditější, na hlavě mu sedí alpský klobouček s pérem. Vypadají namyšleně, zřejmě se jim daří. Dívka je začne od pohledu nenávidět. *Tihle* můžou složit zadky na sedadla a v klidu se nechat odvézt až do Vídně.

Obrátí se tam, odkud má přijet vlak, k hranici mezi komunistickým Československem a Rakouskem. Dráha byla vybudována už za rakousko-uherské monarchie, ale jednoduché cestování po ní dnes rozhodně není.